

Sygn. akt VW 2489/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie V Wydział Karny

w składzie: Przewodnicząca: SSR Marta Piłśnik

Protokolant: Magdalena Mazurkiewicz

w obecności oskarżyciela publicznego: mł. asp. D. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2015 roku w Warszawie

sprawy **M. T.**, syna A. i E. z domu D.,

urodzonego w dniu (...) w W.

obwinionego o to , że:

w dniu 10 lutego 2015 r. o godz. 11:11 w W. w Wydziale Ruchu Drogowego (...) przy ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 78 ust. 4 PoRD w ten sposób, że będąc właścicielem samochodu marki V. o nr rej. (...) na żądanie funkcjonariusza policji nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania w dniu 28 października 2014 r. około godz. 19:05 w W. na ul. (...),

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137)

orzeka:

I. obwinionego **M. T.** od zarzucanego mu czynu uniewinnia;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VW 2489/15

UZASADNIENIE

M. T. został obwiniony o to , że:

w dniu 10 lutego 2015 roku o godzinie 11:11 w W. w Wydziale Ruchu Drogowego (...) przy ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 78 ust. 4 PoRD w ten sposób, że będąc właścicielem samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) na żądanie funkcjonariusza Policji nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania w dniu 28 października 2014 roku około godziny 19:05 w W. na ul. (...), **tj. o czyn z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137).**

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. poinformowała funkcjonariuszy Policji, że w dniu 28 października 2014 roku, około godziny 19.00, przechodząc wraz z 2-letnią córką i 6-letnim synem przez ul. (...) w W., z miejsca parkingowego po drugiej stronie jezdni tyłem wyjechał samochód osobowy, który cofając najechał na nią i dzieci. Wspomniany pojazd uderzył w wózek, z

którego wypadła jej córka. Syn natomiast przewrócił się na ziemię. Następnie samochód zatrzymał się. Kierująca nim kobieta wyjrzała przez okno i oświadczyła, że nie widziała M. K., po czym odjechała z miejsca zdarzenia. Świadców przedmiotowego zajścia wezwali Policję oraz karetkę pogotowia. W oparciu o ich zeznania, funkcjonariusze Policji ustalili numer rejestracyjny pojazdu, którym poruszała się wspomniana wyżej kobieta tj. (...)

Właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) jest M. T.. W związku z wyżej opisanym zdarzeniem funkcjonariusze Policji wezwali go do stawiennictwa w Wydziale Ruchu Drogowego (...) przy ul. (...), celem przesłuchania. Przed przesłuchaniem, M. T. uprzedzono o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Pouczono go również, że nie wskazanie na żądanie uprawnionego organu jakim jest Policja użytkownika jego pojazdu stanowi wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

W dniu 10 lutego 2015 roku składając zeznania w charakterze świadka M. T. wskazał, że jest jedynym użytkownikiem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zaznaczając, że oprócz niego, nikt nim nie kieruje. Podniósł, że nie wiadomo mu nic na temat zdarzenia z dnia 24 października 2014 roku. Dodał, że nie pamięta czy tego dnia jego samochód był zaparkowany w okolicy ul. (...), jednak nie może tego wykluczyć. Zaprzeczył, jakoby jego pojazdem miała kierować jakakolwiek kobieta.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień obwinionego M. T. (k. 14, 60, 61), zeznań świadka W. K. (k. 17, 61), zeznań M. K. (k. 7), a także notatki urzędowej (k. 1-2), szkicu (k. 3), protokołu (k. 4), wydruku (k. 5-6, 9), protokołu przesłuchania w charakterze świadka (k. 10-11) oraz protokołu oględzin (k. 21).

Obwiniony **M. T.** (k. 14, 60, 61) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jest właścicielem pojazdu o którym mowa w zarzucie. Wskazał, że funkcjonariusz Policji pytał się go kto użytkuje wspomniany wyżej pojazd. Poinformował go przy tym, że za niewskazanie użytkownika samochodu grozi kara z tytułu popełnienia wykroczenia. Obwiniony został również pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Podniósł, że wskazał siebie jako użytkownika samochodu, gdyż tylko on nim jeździ. Nie jest w stanie odpowiedzieć czy jego odpowiedź była satysfakcjonująca dla organów ścigania. Zaznaczył, że nikt oprócz niego nie korzysta z jego samochodu, a przynajmniej nic mu na ten temat nie wiadomo. Dodał, jego żona nie umie jeździć automatem.

Obwiniony wskazał, że w dniu 28 października 2014 prawdopodobnie użytkował wskazany w zarzucie pojazd. Nie ma pewności, co do tego, gdyż nie pamięta. Wnioskuje tak natomiast, gdyż tylko on nim jeździ. Obwiniony zaprzeczył, jakoby miał potrącić dzieci. Wskazał, że jego żona ma prawo jazdy. Dodał, że nie mają z żoną rozdzielności majątkowej. Podniósł, że jest niewinny i, że został obwiniony o coś, czego nie zrobił. Obwiniony przypuszcza, że być może jego samochód był zaparkowany gdzieś w pobliżu miejsca zdarzenia, stąd osoby które były jego świadkami po prostu przeszły się po parkingu i wskazały jego samochód. Nadmienił, że jest mu bardzo przykro, że znalazł się w Sądzie i musi bronić się z powodu czegoś, czego nie zrobił.

Obwiniony wyjaśnił także, że w zeznaniach świadka pojawia się informacja, że samochodem kierowała kobieta w wieku 40-50 lat, on natomiast nie zna nawet kobiet w tym wieku z jego najbliższego otoczenia. Jego żona ma 39 lat, a mama 62 lata. W jego ocenie doszło do nieporozumienia.

Sąd zważył, co następuje:

W zakresie dotyczącym inkryminowanego zdarzenia wyjaśnienia obwinionego **M. T.** (k. 14, 60, 61) zasługiwały na uwzględnienie w całości. Sąd podzielił jego twierdzenia, w których przyznał, że jest właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Jako zgodne z prawdą ocenił także jego wskazania, zgodnie z którymi pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, jak też uprzedzony, że niewskazanie użytkownika własnego pojazdu stanowi wykroczenie z art. 96 § 3 kw, składając zeznania wskazał, że jest jedynym użytkownikiem samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zaprzeczając przy tym jakoby korzystać miała z niego jakakolwiek kobieta.

Przedmiotowe twierdzenia znalazły bowiem pełne potwierdzenie w zeznaniach W. K., jak też załączonej do akt sprawy dokumentacji.

Podkreślić przy tym należy, iż poza polem oceny Sądu pozostały twierdzenia obwinionego dotyczące jego udziału w zdarzeniu drogowym z dnia 24 października 2014 roku, jak też możliwości potrącenia M. K. oraz jej dzieci przez jego żonę, nie stanowiące przedmiotu niniejszego postępowania.

Jako zgodne z prawdą Sąd ocenił zeznania świadka **W. K.** (k. 17, 61). Są one bowiem logiczne, rzeczowe i dokładne. Świadek przedstawiła znane jej okoliczności niniejszej sprawy z własnej perspektywy, wzbogacając swą relację o własne odczucia i przemyślenia. Mając na uwadze powyższe, jak też zgodność przedmiotowych zeznań z treścią wyjaśnień obwinionego oraz zgromadzoną w sprawie dokumentacją, Sąd podzielił je w całości. Analizując treść przedmiotowych zeznań, Sąd pominął przy tym ocenę wiarygodności poglądu świadka, dotyczącego wywiązania się przez obwinionego z realizacji obowiązku z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który z racji swego subiektywnego charakteru, takiej nie podlega.

W zakresie dotyczącym inkryminowanego zdarzenia, tj. zaistnienia zdarzenia drogowego, opisanego przez świadka, wątpliwości Sądu, co do zgodności z prawdą nie wzbudziły także dokładne, spontaniczne i szczere zeznania **M. K.** (k. 7), znajdujące również potwierdzenie w zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił im mocy dowodowej.

Mając na uwadze całokształt okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uniewinnił M. T. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z art. 96 § 1 kw zw. z art. 96 § 3 kw, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie podlega karze grzywny. Warunkiem pociągnięcia do odpowiedzialności z tytułu dopuszczenia się wspomnianego wyżej wykroczenia jest zatem niewskazanie użytkownika danego pojazdu. Jak bezspornie wynika tymczasem z akt niniejszej sprawy, w dniu 10 lutego 2015 roku, o godzinie 11:11 w W. w Wydziale Ruchu Drogowego (...) przy ulicy (...), na żądanie funkcjonariusza Policji, M. T., będący właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), jako użytkownika wspomnianego pojazdu wskazał siebie. Zrealizował zatem ciężący na nim z mocy art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137) obowiązek.

W tym miejscu podkreślić należy, iż przedmiotem niniejszego postępowania nie było zdarzenie drogowe, w którym wedle relacji świadków uczestniczył pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Co więcej, przedmiotem niniejszego postępowania nie była również kwestia zgodności, złożonych przez M. T. w dniu 10 lutego 2015 roku zeznań, z prawdą. Wyżej wspomniany nie stanął bowiem pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art 233 kk. Sąd, zgodnie z treścią wniosku o ukaranie, wypowiedział się natomiast jedynie co do odpowiedzialności obwinionego z tytułu zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Jedynie na marginesie przypomnieć również należy, iż zgodnie z art. 5 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Wiarygodność relacji świadków, co do numerów rejestracyjnych pojazdu, z udziałem którego dojsć miało do wspomnianego wyżej zdarzenia drogowego zostanie zaś poddana weryfikacji w toku ewentualnego przyszłego postępowania w tym przedmiocie. Stąd prezentowane przez organ ścigania, w toku niniejszego postępowania, przekonanie o winie i udziale obwinionego we wspomnianym wyżej zdarzeniu – wyrażające się chociażby w zadaniu mu na rozprawie przed Sądem pytania „dlaczego pan potrącił dzieci?” nie powinno mieć miejsca.

W ocenie Sądu, osoba wezwana przez uprawniony organ do wskazania, zgodnie z treścią art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137), kto w danym dniu użytkował jej pojazd, realizuje przedmiotowy obowiązek już w momencie wskazania użytkownika. Nie zaś dopiero w przypadku ustalenia, że złożone przez nią w tym zakresie oświadczenie jest zgodne z prawdą. Stąd niezależnie od tego czy wskazanie przez M. T. - że to on jest jedynym użytkownikiem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz płynący z niego wniosek, że w dniu 24 października 2014 roku z niego korzystał – jest zgodne z prawdą, czy też nie, nie podlega on odpowiedzialności z tytułu popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Wobec wskazania przez niego, kto w oznaczonym czasie użytkował pojazd, którego jest właścicielem, brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do przypisania mu realizacji jego znamion. Powyższe nie wyklucza oczywiście - w przypadku powzięcia przez organy ścigania uzasadnionego podejrzenia o złożeniu przez obwinionego zeznań sprzecznych z prawdą - przedstawienia mu zarzutu z tytułu popełnienia przestępstwa z art. 233 kk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uniewinnił M. T. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw, stwierdzając że ponosi je Skarb Państwa.